



Arrest

nr. 90 801 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOUBEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 26 juli 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Tehsil Salarzai (Bajaur Agency - FATA). U bent een Pashtoun van etnische origine. U bent negen jaar naar school geweest. Uw vader werkte in de jaren '80 en '90 voor de Amerikanen. Hij was elektricien en chauffeur voor de organisatie USAID. In 2005 of 2006 kwamen de Taliban naar uw regio. Zij vroegen aan uw vader informatie over de Amerikanen. Uw vader werd geslagen en gefolterd. Om verdere problemen met de Taliban te vermijden, is uw vader vertrokken naar Peshawar, hoofdstad van de provincie KPK. Vervolgens kreeg u moeilijkheden met de Taliban. Zij ontvoerden u en sloten u op. Na enkele dagen kon u ontsnappen. Ook u bent, anderhalve maand na uw vader, naar Peshawar gegaan.

Uw vader begon een boekhandel in Peshawar. De zaken gingen goed en de eerste jaren waren er geen problemen. Na verloop van tijd werden er af en toe bomaanslagen gepleegd in Peshawar. Omdat u uit Bajaur Agency afkomstig bent, een regio waar veel Taliban zijn, werd u meermaals gearresteerd, opgesloten gedurende twee of drie dagen en weer vrijgelaten. Op een dag, ergens in 2008, werd er een aanslag gepleegd in uw buurt. De Pakistaanse autoriteiten hebben u gearresteerd en gedurende veertien dagen opgesloten. U werd ondervraagd. Omwille van uw herkomst uit Bajaur werd u verantwoordelijk gehouden voor het plegen van deze aanslag. U kon ontsnappen uit deze gevangenis en u dook onder bij een vriend in Peshawar. U zou zes of zeven maanden in zijn huis blijven. In die tijd was er geen nieuws meer van uw vader. U weet niet of hij nog in leven is.

Op 12/03/2009 heeft u Pakistan verlaten. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. Van daaruit reisde u op goed geluk verder in een vrachtwagen. Op 20/07/2010 werden uw vingerafdrukken genomen in Hongarije. Hongarije bracht u naar Servië. Via Macedonië werd u naar Griekenland gerepatriëerd waar u een nieuwe kans afwachtte. Na verloop van tijd bent u via Italië en Frankrijk naar België verder gereisd.

Op 27/07/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan waar u problemen vreest met de autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een certificaat van domicilie, twee certificaten van de scholen waar u leerling was, een kopie van een certificaat van domicilie van uw vader, een zesttal attesten uit de periode 1988-2004 die aantonen dat uw vader voor USAID Peshawar werkte, een kaartje en briefpapier van jullie boekhandel in Peshawar en een getuigenschrift dat aantoont dat u in 2004 aan een loopwedstrijd in FATA deelnam.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen met de Taliban heeft gekend. U stelt dat de Taliban naar uw regio kwamen en dat zij uw vader, die ooit voor de Amerikanen werkte, bedreigden. U weet niet meer of dit in 2005 of in 2006 gebeurd is (CGVS, p.4). Uw vader zou zijn gechanteed, geslagen en gefolterd. Ook u zou het slachtoffer zijn geworden van een ontvoering, foltering en chantage (CGVS, p.4). Dat u deze feiten niet in de tijd kan situeren, is opmerkelijk. U zegt dat u slechts dertien of veertien jaar oud was en dat u daarom niet zo zeker bent. Echter, in 2005 moet u zestien jaar oud zijn geweest. Waar u precies door de Taliban werd opgesloten, zegt u zich niet meer te herinneren (CGVS, p.4). U stelt voorts dat een vrouw, die u eten gaf tijdens uw gevangenschap, u toeliet te ontsnappen (CGVS, p.4). Dit alles is merkwaardig. Nog merkwaardiger is dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de problemen met de Taliban die u en uw vader zouden hebben gehad. Uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u daar louter opmerkte dat u de regio moest verlaten omdat er bombardementen waren. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, beweert u dat u dit alles wél heeft vermeld, hetgeen niet blijkt uit het gehoorrapport van de DVZ, waarna u uw verklaringen wijzigt en zegt dat u het niet heeft gezegd omdat het u niet werd gevraagd (CGVS, p.4). Dat u dergelijke zwaarwichtige feiten (ontvoering, foltering, etc.) onvermeld zou laten, is zeer merkwaardig. Om deze en de boven aangehaalde redenen kan aan uw problemen met de Taliban in Bajaur Agency dan ook geen geloof worden gehecht.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u het ook niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen kende met de autoriteiten van Pakistan. U stelt dat u problemen kende omdat u afkomstig bent van Bajaur Agency. Omdat er veel Taliban actief zijn in deze regio, zou u verdacht worden van diverse aanslagen in Peshawar. Het is niet aannemelijk dat u telkens door de autoriteiten zou worden gevisieerd louter en alleen omdat u uit Bajaur afkomstig bent. Duizenden verlieten omwille van de clashes tussen het leger en de Taliban de tribale gebieden en vestigden zich in Peshawar. De verklaring die u daarvoor geeft, als zou u al in 2005 of in 2006 naar Peshawar zijn verhuisd en de andere mensen van de tribale gebieden pas in 2007 (CGVS, p.7), overtuigt geenszins.

U verklaart verder dat u twee of drie keer door de autoriteiten werd opgesloten. Als het Commissariaat-generaal verduidelijking vraagt en wenst te weten of u twee keer dan wel drie keer door de autoriteiten werd opgesloten, zegt u dat u het niet meer weet (CGVS, p.5,6). Dit is eveneens opmerkelijk. Evenmin kan u bij benadering zeggen wanneer u in de gevangenis zou hebben gezeten (CGVS, p.6). U stelt voorts dat u bij een laatste opsluiting ongeveer veertien dagen in de cel doorbracht. U zegt slechts te denken dat dit in het jaar 2008 was (CGVS, p.5). U verklaart dat u toen werd gearresteerd omdat u verdacht werd van een aanslag waarbij ook een bekend persoon (een politie-inspecteur), Khan Raziq genaamd, om het leven kwam (CGVS, p.6). Hoewel u gedurende veertien dagen zou zijn opgesloten en ondervraagd over dit incident, kan u niet zeggen of er behalve Khan Raziq nog andere slachtoffers bij die aanslag vielen (CGVS, p.6). U zegt verder geen informatie over (de gevolgen van) deze aanslag te hebben (CGVS, p.6). Verschillende bronnen die op het Commissariaat-generaal aanwezig zijn, stellen dat politiemann (deputy superintendent of police) Khan Raziq en zestien andere politiemannen om het leven kwamen bij een zelfmoordaanslag in Peshawar in januari 2007, dus ruim voor de aanslag die u zelf ergens in 2008 situeert. Bovendien toont deze informatie aan dat het wel degelijk om een zelfmoordaanslag ging (de eerste in Peshawar) en dat het dus niet aannemelijk is dat u voor dit incident verantwoordelijk zou worden gehouden. Dit alles toont nogmaals aan dat de geloofwaardigheid van uw relaas nihil is.

Ook over uw ontsnapping uit deze gevangenis bent u zeer vaag en onduidelijk. U zegt dat het onmogelijk was om te ontsnappen maar dat u toch ontsnapte (CGVS, p.7), dat u "dit en dat" deed (CGVS, p.7), dat u "iets" deed en kon ontsnappen (CGVS, p.6). Als u werkelijk uit een gevangenis zou zijn ontsnapt, zou u hierover ongetwijfeld een gedetailleerder en doorleefder relaas brengen.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat uw relaas met betrekking tot uw problemen met de Taliban en met de Pakistaanse autoriteiten bedrieglijk is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Tenslotte erkent het Commissariaat-generaal dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten ongeloofwaardig is en u geen andere vrees of problemen inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden en dat u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Wat dat betreft, wijst het Commissariaat-generaal ook op de aanwezigheid van Pashtoungemeenschappen elders in Pakistan.

De documenten die u voorlegt vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten (certificaat van domicilie, certificaten school) bevestigen uw identiteit en herkomst die niet ter discussie staan. De documenten van uw vader (certificaat domicilie en attesten USAID Peshawar) kunnen uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen. Het kaartje van uw boekhandel houdt geen direct verband met uw asielrelaas en kan de geloofwaardigheid ervan evenmin herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), in samenhang met het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing uitzonderlijk kort gemotiveerd is door op één bladzijde zijn relaas als ongeloofwaardig af te doen. Hij stelt nochtans zijn identiteit en herkomst te bewijzen aan de hand van de bijgebrachte stukken en voegt eraan toe dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit zelf te kennen geeft. Hiermee staat volgens hem dan ook ontegensprekelijk vast dat hij afkomstig is van de gevaarlijke grensstreek Bajaur, waarvan het algemeen geweten is dat er daar veel Taliban actief zijn waardoor die streek te mijden is. Gelet op die enkele vaststelling maakt hij, zo meent verzoeker, minstens aannemelijk dat hij in Peshawar omwille van zijn herkomst door de lokale autoriteiten werd geïdendeerd. Volgens verzoeker is het minstens niet ondenkbaar dat eerst de mensen afkomstig van Bajaur, gelet op de grote Talibanaanhang aldaar, als 'verdacht' worden bestempeld. Verder merkt verzoeker op dat hij de loopbaan van zijn vader bij de Amerikaanse hulpverleningsorganisatie USAID aan de hand van talloze bijgebrachte stukken bewijst. Deze tewerkstelling staat naar zijn mening wel degelijk zijn relaas. Verzoeker stelt zich niet van de indruk te kunnen ontdoen dat het gros van de aangevoerde motieven gereduceerd kunnen worden tot de vaststelling dat hij bepaalde gebeurtenissen niet naar behoren in tijd en ruimte kan situeren. Evenwel, zo vervolgt hij, hoeft het niet exact in tijd en ruimte kunnen situeren van bepaalde gebeurtenissen niet per definitie de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het gedrang te brengen. Volgens verzoeker dient immers rekening te worden gehouden met het gegeven dat hij vandaag de dag amper 23 jaar oud is en een interview van die omvang voor een persoon van zijn leeftijd een beangstigende ervaring is. Hij wijst erop dat hij ten tijde van de aangehaalde gebeurtenissen, zich situerende in de periode tussen 2005 en 2008, slechts zestien à zeventien jaar oud moet zijn geweest. Een motief *"dat het uiterst 'opmerkelijk' zou zijn dat verzoeker bepaalde gebeurtenissen verkeerd in tijd situeert"* is, zo meent hij, geen in rechte aanvaardbaar motief, gelet op zijn jonge leeftijd ten tijde van die gebeurtenissen, zijn beperkte scholingsgraad en de levenswijze in Pakistan en de omliggende landen.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, *juncto* het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), in samenhang gelezen met de schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Hij bevindt zich immers buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en zijn herkomst wordt niet betwist, aldus verzoeker. Zijn vrees voor vervolging is gegrond, zo vervolgt hij, aangezien hij bij een terugkeer naar Pakistan het risico loopt opnieuw te worden gearresteerd en geslagen. Volgens verzoeker zullen de Pakistaanse autoriteiten het niet nalaten hem te blijven bekampen en verdenken van bomaanslagen en heeft zijn vertrek uit Pakistan hem nog meer verdacht gemaakt. Hij vreest dan ook ernstig voor zijn leven, met name om gearresteerd te worden en in gevangenschap te leven. Voorts kan of wil hij de bescherming van zijn land van herkomst niet invoeren. Volgens verzoeker kan niet uitgesloten worden dat hij bij zijn terugkeer naar Pakistan onderworpen zal worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zijn veiligheid bij een terugkeer kan, zo stelt hij, dan ook niet worden gewaarborgd.

In een derde middel acht verzoeker artikel 48/4 van de vreemdelingenwet alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verzoeker citeert voormelde bepaling van de vreemdelingenwet en verwijst naar rechtsleer omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij aantoonbaar een reëel risico te lopen in Pakistan gevangen genomen te worden en aldaar opnieuw het slachtoffer te worden van mishandelingen en folteringen. Minstens kan en zal hij er, zo poneert hij vervolgens, nooit een menswaardig leven kunnen leiden en voortdurend in angst leven. Daarenboven is de rust in Peshawar volgens hem vandaag nog steeds niet wedergekeerd, waardoor hij er het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld. Verzoeker besluit dat men onmogelijk met zekerheid kan zeggen dat hij bij een terugkeer niet zal worden blootgesteld aan een abnormaal gevaar en ernstige schade.

2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mist de aangevoerde schending van deze verdragsbepaling juridische grondslag (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) zijn relaas met betrekking tot zijn problemen met de Taliban en met de Pakistaanse autoriteiten ongeloofwaardig en bedrieglijk is en (ii) er in het noordwesten van Pakistan weliswaar een open strijd woedt tussen extremistische elementen en overheidstroepen, maar niets erop wijst dat hij het slachtoffer van deze strijd zou worden en dat hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen.

2.3. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielpcedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. *In casu* werd door de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment melding heeft gemaakt van de problemen die hij en zijn vader met de Taliban in Bajaur Agency zouden hebben gehad. Verzoeker gaf daarenboven, zo werd vastgesteld, een tegenstrijdige uitleg voor het onvermeld laten van die problemen. Verzoeker brengt thans niets in tegen deze pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, welke hem terecht tot de ongeloofwaardigheid van die problemen deed besluiten. Dit pertinente motief uit de bestreden beslissing blijft derhalve gehandhaafd en de Raad maakt het tot het zijne.

In een poging enkele van de overige overwegingen van het Commissariaat-generaal te vergoelijken of ontkrachten, wijst verzoeker thans in verzoekschrift op zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de aangehaalde gebeurtenissen, op het feit dat een interview voor iemand van zijn jonge leeftijd een beangstigende ervaring zou zijn, op zijn "beperkte scholingsgraad" - eerder gaf hij nochtans aan 9 jaar school te hebben gelopen (gehoorverslag CGVS 30 mei 2012, p. 3) - op de "*levenswijze in Pakistan en omringende landen*", en op het feit dat hij een drietal jaar op straat zou hebben geleefd (Verzoekschrift, p. 6 en 7). Verzoekers ingeroepen verschoningsgronden overtuigen echter geenszins. Zo vermogen zij geenszins zijn onwetendheid omtrent het feit of hij twee keer dan wel drie keer door de Pakistaanse autoriteiten werd opgesloten te verklaren. Ze verklaren evenmin waarom hij zelfs niet bij benadering kan zeggen wanneer hij in de gevangenis zou hebben gezeten. Ook de vaststelling dat hij uiterst vaag en onduidelijk bleef over zijn ontsnapping uit de gevangenis, kan bezwaarlijk aan voornoemde zaken worden toegeschreven. Het betreffen immers ingrijpende gebeurtenissen in verzoekers leven waardoor kan worden verwacht dat hij hier in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van zou kunnen geven, *quod non*. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade mag en kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij een gedetailleerde beschrijving kan geven van de feiten die aan de basis liggen van deze vrees of dit risico, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. De vaststelling dat verzoeker hier geheel in gebreke blijft, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de Pakistaanse autoriteiten.

De stress die met een gehoor gepaard kan gaan en de omvang van dergelijk gehoor doen geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (*cf.* RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-

generaal wel degelijk gewezen op het belang van data en tijdsduiding, zo blijkt uit het verslag van dat gehoor. (Zie bv. gehoorverslag CGVS 30 mei 2012, p. 3 en 4).

Verzoeker herhaalt thans zijn uitleg door de Pakistaanse autoriteiten te worden geviseerd, louter en alleen omwille van zijn herkomst uit Bajaur Agency, een uitleg die door de commissaris-generaal terecht als niet aannemelijk werd bevonden aangezien duizenden andere omwille van de clashes tussen het leger en de Taliban eveneens die regio verlieten om zich in Peshawar te vestigen. Het louter herhalen van de asielmotieven is overigens niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Verzoeker laat de overweging uit de bestreden beslissing dat het allerm minst aannemelijk en geenszins geloofwaardig is dat hij door de lokale autoriteiten verantwoordelijk zou worden gehouden voor de aanslag waarbij o.a. politie-inspecteur Khan Raziq om het leven zou zijn gekomen, geheel ongemoeid. Dit pertinente motief uit de bestreden beslissing, waaruit voorts de ongeloofwaardigheid van zijn verklaarde problemen met de Pakistaanse autoriteiten blijkt, blijft derhalve gehandhaafd.

Verzoeker gaat ook geheel voorbij aan hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten wordt (vast)gesteld, met name dat zijn certificaat van domicilie en de schoolcertificaten zijn identiteit en herkomst bevestigen, welke echter niet ter discussie staan, dat het kaartje van zijn boekhandel geen verband houdt met zijn relaas en de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen en dat de documenten met betrekking tot zijn vader(s) loopbaan zijn asielrelaas niet (kunnen) staven aangezien zij niet ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen. Deze pertinente motieven blijven derhalve eveneens gehandhaafd.

Wat verzoekers betoog betreft dat de vervanger van zijn toenmalige raadsman amper twee keer twintig minuten aanwezig was tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, ziet de Raad niet in hoe dit gegeven de bestreden beslissing zou kunnen vitiëren.

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan hij zich niet steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op pertinente wijze vaststelt dat er in het noordwesten van Pakistan lokaal bij periodes een open strijd wordt gevoerd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, maar niets erop wijst dat verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vrees jegens de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten en het feit dat hij geen ander vrees of problemen inroept, zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan.

Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde bepalingen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER